

Sygn. akt II CSK 428/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Łodko

w sprawie z powództwa P. [...] spółki jawnej
z siedzibą w P.
przeciwko [...] A. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 30 stycznia 2020 r., sygn. akt I AGa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od [...] A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz P. [...] spółki jawnej w P. kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Pozwany - [...] A. sp. z o.o. w L. wniosło skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 stycznia 2020 r., którym zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 30 grudnia 2013 r. w zakresie kosztów postępowania i oddalono apelację pozwanego. W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego tj.: art. 60 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, art. 77 § 2 k.c., art. 498 § 2 k.c. i art. 499 k.c. poprzez ich niezastosowanie. W ramach naruszonych przepisów postępowania cywilnego skarżący wskazał art. 479¹² § 1 i 2 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 229 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 327¹ k.p.c. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany powołał się na oczywistą zasadność skargi.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Oceniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, należy uwzględnić, że skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionej w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa. Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw

kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910).

Jak jednolicie wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, stanowi - obok podstaw skargi kasacyjnej i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) - odrębne i samodzielne wymaganie konstrukcyjne skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Wiąże się to z celem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, polegającym na przytoczeniu prawnych racji przemawiających za zasadnością merytorycznego rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej, z uwzględnieniem publicznoprawnego charakteru tego środka zaskarżenia. Ocena podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia ma następczy charakter i warunkowana jest uprzednim pozytywnym zweryfikowaniem powodów przemawiających za jej przyjęciem skargi do rozpoznania. Odsyłanie do uzasadnienia podstaw kasacyjnych w celu umotywowania przyczyn kasacyjnych jest w związku z tym niedopuszczalne i uniemożliwia Sądowi Najwyższemu ocenę istnienia przyczyn kasacyjnych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 czerwca 2019 r., IV CSK 575/18).

Złożona skarga kasacyjna nie odpowiadała tym założeniom, ponieważ wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ograniczał się do twierdzenia o oczywistej zasadności skargi, w którym nie powołano zarazem żadnego konkretnego przepisu prawa, z którym miałyby kolidować zaskarżone orzeczenie, nie zawarto w nim również żadnej samodzielnej argumentacji prawnej przemawiającej za oczywistą zasadnością skargi. Skarżący ograniczył się do powołania na oczywistą zasadność skargi, wynikającą z naruszenia przepisów prawa materialnego oraz rażącego naruszenia przepisów postępowania, bowiem rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego w odniesieniu do zgłoszonych do potrącenia roszczeń pozwanego z tytułu naliczonych kar umownym z roszczeniami powoda jest całkowicie błędne. Taka konstrukcja wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, skłania do odmowy jej przyjęcia, mając na względzie, że ocena zasadności

podstaw kasacyjnych ma charakter wtórny wobec rozstrzygnięcia w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jak wielokrotnie akcentowano w orzecznictwie, nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie argumentów na rzecz merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu, jeżeli strona nie powołała ich we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13; z 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16; z 4 lipca 2017 r., III CSK 64/17 i z 10 maja 2018 r., I CSK 800/17).

Niezależnie od tego należało zważyć, że zestawienie zarzutów kasacyjnych z całokształtem motywów zaskarżonego wyroku, w tym w związku z rozważaniami dotyczącymi przyczyn, które doprowadziły do opóźnienia w realizacji umów i ich oceny w kontekście zastrzeżonej kary umownej, nie pozwalało uznać, by wyrok ten był błędny w sposób oczywisty i widoczny *prima vista*, co stanowi założenie przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Ubocznie wskazać należy, że skarżący skupił się na kwestionowaniu ustaleń faktycznych, co jest zasadniczo wyłączone w postępowaniu kasacyjnym. Zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku lub postanowienia sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 29 grudnia 2020 r., V CSK 224/20).

Uznać zatem należy, iż wymienione przez skarżącego podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzą jak również okoliczności sprawy nie wskazują, aby zachodziły inne podstawy przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 7 w zw. Z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie

opłat za czynności adwokatów (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

ke

a.s.